

BU SAYIDA

DİLAVER CEBECİ

Asra Yemin Olsun ti Hüsrandayım

2

BASRİ DOĞAN

Devrik Bir Düş

3

MEHMET AYCI

Lisana Dair

3

YASİN MORTAŞ

Suskun Yağış

4

İDRİS AYDIN

Ölümün Bir Adı da Yalnızlıktır

5

SELÇUK KÜPÇÜK

Hem Artık Yaşamak Dilucuma Gömdüğüm

Bütün İntiharlardan Daha Olgun ve Daha Anonim

MEHMET NARLI

Şiir Üzerine Denemeler (III)

6

HASAN ALİ KASIR

Nazlı Gülüm

7

AHMET YAYLA

Acıları Üşümek

8

CÜNEYD CESUR

Mercanay

10

ERCAN SAĞLAM

Beni Rüyalarıma Çağır

10

HÜMERYA YARGICI

Ya Sen Geleceksin ...

11

CEMAL ÜNALDI

Sorgulama

11

TAYYİB ATMACA

Gün Boyu Şiiri Solumak ya da

"Güneşe Uçmak İstiyorum" üzerine

12

YÜCEL İPEK

Saba Fash

14

MAZLUM DİLDAŞ

Şarih

14

Şairlerden Haberler

15

NURULLAH GENÇ

Rüveydaya Ağıt

16

ASRA YEMİN OLSUN Kİ HÜSRANDAYIM

*Dönüyorum işte silahlara
Sessizce terk edip seveda şarkılarını
Geçiyorum eleğimsağma kemerlerden
Vakit hafif yağmurlu bir ikindidir
Sabırlı ve salih bir ikindidir
Bosnada boynu kanıyor bir körpe oğlanın
Gencede saçlarını yoluyor bir ana
Ben dönüyorum silahlara*

*Beni akşama kadar öğüten bu şehirde
Kulaklarım ses gözleyen avcıydı
Günboyu bir coşkun ırmak olur çıkardı önüme
Korna feryatları ekzos homurtuları
Yakalardım ben bu sesleri sonra
Bir ortaçağ simyacısı gibi çevirirdim altuna
Şimdi gücüm yetmiyor sekiz köşeli çıgıllara
O yüzden dönüyorum silahlara*

*Bir tuhaf sardı beni bu akşam
Kerahet vaktinden beri serhoş gibiyim
İki sevgiliyi vurmuş askerler
Roma sokaklarında yahut Kisranın şehrinde
Üç gün yol ortasında kalmış cesetleri
Güneşin türküsü şimdi bir ağıttır
Gözlerinden kan damlıyor ufuklara
Çarem yok dönüyorum silahlara*

*Ne güzel mısralar takılıyor dilime
Bu şirazedden çıkmış caddelerde
Fahişeler bırakmıyor yakamı
Keşke yerinde olsaydım iskelelerde
Şu çiçek satan çingene kızların
Ey kayıtsız kaygusuz çiçekperestler
Ben dönüyorum işte silahlara
Öldürürken güzel öldüren silahlara*

KİRAĞI: Şiir Dergisi • Kırkbeşgünde bir çıkar • Sahibi ve yazı İşleri Müdürü • Cengiz Coşkun • Genel Yayın Yönetmeni: • Tayyib Atmaca • Yayın Koordinatörü: • Mehmet Durmaz • Abone Dağıtım: Ercan Sağlam • Para ile satılmaz/ ağanın (alanın) eli tutulmaz. Posta Çeki Hesap Numarası: Tayyib Atmaca 507532 Okuyucusuna gönderilir. • Gelen her mektup cevaplanır • gönderdiğiniz her mektup için iki mektup pulu göndermeniz rica olunur. • Yazışma Adresi: Atatürk cad. 39. Sk. No:19 Osmaniye/ADANA • Telefonlar (322) İŞ: C.C: 812 42 10 Ev: T.A: 812 72 56 Ev: M.D.: 822 17 68 Dizgi, Montaj, Baskı: Akdeniz Ofset Matbaacılık- Tel: 814 84 59 Osmaniye/ADANA

Basri DOĞAN

Devrik Bir Düş

... Ve öfkem
Sabrımın keskin yanlarına
Çarpa çarpa bilenir

Duygudan azade bir mekan
Korku üç adım ötede
Ölüm zakkum kadar soğuk
Çılgılık kadar keskin
Ve toprak yine sıcak yine müşfik

Çarpık bir zeminde duruyorum
Toprak kirlendi
Şehrin ışıkları söndü
Kalbim başak kadar bereketli
Uçurum gibi meçhul

Devrik bir düş alır
Dalarım geceye
Gece ki
Zorba kadar haklı
Yetim kadar masum

Ve öfkem
Sabrımın keskin yanlarına
Çarpa çarpa bilenir...

Mehmet AYCI

LİSANA DAİR

Mehmet Durmaz'a

*Dağlar mı bilir en fazla ağlayan karın dilinden
Hangi ferhatı soralım şimdi dağların dilinden*

*Gül anlatır Süleymanın gözlerinde dudakları
Kuşdili kitabındaki kelam nazarın dilinden*

*Kanatları deniz kokan güvercinler uçurmuşum
Kimi yağmur dili söyler kimi rüzgarın dilinden*

*Demir isyan gibi muhal beton sükut gibi sağır
Gam konuşmayı öğrenir mahkum duvarın dilinden*

*Ey ölüm bir ahu gibi eşğimden sekerek gir
Ben hançer gibi korkarım o intiharın dilinden*

*Müberra... İlkbaharımdan sürgün olmuşluğum vardır
Anlasaydım gurbette mi yaşırdım yarin dilinden*

SUSKUN YAĞIŞ

*Islı hasret
yılların ağzından aktı
çok büyülü günahlar
çoğaldı kaldı uykumuzda
çocuklar uyandırın geceyi.*

*Sabah baharın önünde gelir
gelir durur sınırlı akşamlara
seğirir gözü ay gözlerin
dua kanatır bulutlar
yağar güneşe ağlayarak.*

*Göçlerin vakti yanar
ağıt getirir uzayarak
sarar etrafını cümlesinin
gönül düşünün sıcaklığı
daralır çemberi azgınlığın.*

*Ey ufkun önünde gelen
kızıl gözlü süvari
heybelerine tutuştur
dolunay getir gecemize.*

*Gölün durgunluğu kadar manalı
ve derinliğini aşmış
kimler var sarhoş dimağında
gözü yanan
çok keyifli yaratıklardan başka.*

*Sonsuz gök yüzünü açtı
şifresiz ve daha açık
duygusuna sahip çıkanlar için
iç zenginliği bulanlar için.*

*Ve kafa yıldırıanlar / çıkmazla
az yumru gözlerini
bir dil çukurunun
altına ittiler.*

*Ne kadar sevecen suskun
deniz arkasına
uzayan şiir.*

*Hangi dağın
koğuguna sığındı
bu sağnak yağış.*

ÖLÜMÜN BİR ADI DA YALNIZLIKTIR

*Kühüne varamazsın acıların
Söylenmemiş şiirlerde gizlenirsin
Boğazına düğümленir hıçkırıklar
Bir masal yıldızı gibi apansız sönersin*

*Sessizliğin çoğaldığı mezarlıklar
Sararmış yapraklarıyla her geçen gün
Hoyrat güz rüzgarlarında koybolan gençliğimizdir biraz
Dudaklarda alışılmadık bir hüzn*

*Solar albümlerde fotoğraflarımız
Kırılır içimizde yüzlerce ayna
Camii avlularında yorgun ihtiyarlar
Bırakırlar kendilerini akıp giden zamana*

*Kimbilir kaç kez geçtiğimiz
Sokaklar bile şimdi bize yabancıdır
Çocukluk derken bitti gençliğimiz
Ölümün bir adı da yalnızlıktır.*

Selçuk KÜPÇÜK

**HEM ARTIK YAŞAMAK DİLUCUMA
GÖMDÜĞÜM BÜTÜN İNTİHARLARDAN
DAHA OLGUN VE DAHA ANONİM**

*Aslında herşey akşamlıdır dediğimde
Vakit henüz çok geçti
Ve bir kadın saçları konusunda
Bir türlü karar veremiyordu*

*Ama yine de olsundu
Madem ki yaşamak üstüne
Çokça kuram okumuştuk
Ve mademki uçarı çocuklar gibi
Öyleyse bir başka anlamı olmalıydı
Yaşıyor oluşumuzun*

*İnanmak gibi felan mesela
Direnmek
Gücenmek
Ya da tükenmek türünden
Daha marjinal istekler*

*Yani hepsi bir arada
Sen gibi
Ben gibi...*

Aslında bu başlık cevaplanması hayli karışık bir soruyu taşıyor. Bu karışıklık şiirin sosyal bir görevinin olup olmamasından kaynaklanmıyor. Bu karışıklığın sebebi, "Sosyal fayda" dediğimiz görevin belli standartlar içerisinde alınmasıdır.

Divan şiiri hayattan kopuk olduğu iddiasıyla terk edilince yerine halkı aydınlatmayı amaçlayan bir şiir kurmaya çalıştı tanzimat şairi. Böylece şiirin "sosyal görevi" hususunda ilk kabulumuz oluşmaya başladı. Şiir, maksatlı ve bilinçli bir şekilde halkın bilgilenmesine yönelik bir üretim oluyordu.

Servet-i Fünun şairi yukarıda kabul edilen sosyal faydaya uygun şiirler ortaya koymadı. Belki şiirimizde ilk defa görülen trajik insanı yazdı. İnsanın bu kendi yalnızlığına kaçması, kendi dramını seyretmesi oluşmuş bulunan "sosyal fayda" anlayışı ile uyumuyordu. Belki bu ön kabul yüzünden sanat "şahsi ve muhterem" oluyordu. (Aslında bu gelişmeler, Türk toplumunun kendi edebi bünyesinde doğan değişikliklerden çok Batılı edebiyatçıların edebiyat ve toplum anlayışlarındaki çizgiyi (gecikmeli de olsa takip emekten kaynaklanıyordu.) Demek ki bizde "şiirin ne işe yaradığı hakkındaki hükümlerin oluşmasında Batılı edebiyatçıyı takip etmenin önemli bir payı var.

Ahmet Haşim'in şiiri, toplumdan kaçan, sorumluluk yüklenmeyen, içli hayalde yaşayan insanların şiiri olarak değerlendirildi.

Milli edebiyat şiiri, Cumhuriyet'in şiirden beklediği "sosyal fayda"ya denk düştü şiir, hem milli dili oluşturaçak hem de milli devletin hedeflerini yaşatacağı.

Garip şiiri'nin "sosyal fayda anlayışı" toplum adına hedeflenen bir ideale uygun düşmedi. Belli bir hayat tarzını sevimli hale getirmek isteyiş, farklı bir "toplumculuk" anlayışı oluşturdu. Problem devam ediyordu: Garip, kendinden öncekini hayata sıkı bağlı sosyal bir şiir olarak görmüyor, Milli edebiyat kendinden öncekini.

"Sosyal fayda" anlayışının, didaktik veya heyacana getirici, belli hayat tarzını koruyucu, sosyal kavramlarla yüklü nitelikler taşıması, 2.Yeni'nin kendini "toplumculuğun dışında bir yere yerleştirmesine zemin hazırladı. Tabi dönemin toplumcu anlayışı tarafından da eleştirildi.

Necip Fazıl'la "sosyal fayda" anlayışına dine ait teklifler, hayatın, dini hayat adına sorgulanması ilave edildi.

Nazım Hikmet'le, sosyal fayda anlayışı bir ide-

olojiyi hayata geçirmek anlamı kazandı.

Yukarıda ki birer- ikişer cümlelik ifadeler Tanzimattan bu güne kadar ki şiirimizi, bir yönüyle bile olsa, değerlendirmekten elbette uzaktır.

Bu yazıyı yazanında böyle bir iddiası yoktur. Ancak şiirden beklenen "sosyal faydanın" hep belli kalıplar içinde anlaşılmasının temelleri üzerinde düşünmek istediklerimizi paylaşmak istedik. Bu güne kadar yazılan üç yazı bir poetika geliştirmek olarak anlaşılırsa bize fazla yüklenilmiş olur. Yaptığımız iş üzerinde düşünmek ihtiyacı duyuyoruz.

T.S.Ehot; "her iyi şairin bize şiirinde zevkten başka vereceği bir şeyler vardır. Çünkü eğer şiiri yalnız vereceği zevk için okuyorsak bu zevk yüksek seviyede bir zevk değildir." diyor (1) şairin bu bize vereceği nedir?

Teorik-pratik, ferdi-ictimai akıl-duygu gibi kavramları birbirinin zıddı veya birbirinden çok uzak kavramlar olarak görmek şiirden beklenen "sosyal fayda"nın hep belli kalıplar içinde anlaşılmasının sebeplerinden biridir. Nitekim bu anlayış, düşünmeyi ve buna dayalı bir bakış açısı kazanmayı "teorik" değerlendirmekte ama insanı özünü kaybetmiş bir alış-veriş biçimi bile "pratik" sayılabilmektedir. Yine insanı içten kuşatan, ona bir duyarlılık kazandıran şiir, ferdi sayılabilmekte fakat insanın bakışını daraltan, belki sadece heyecana getiren bir şiir sosyal içerikli olarak değerlendirilebilmektedir.

Şiirdeki "sosyal fayda" anlayışı bu şekilde biçimlenirse, okuyucu şairin fikirlerini benimsiyor ve anlıyor ise yazılanları şiiri olarak kabul edecek; şairin fikirlerini beğenmiyor ise yazılanların şiir olduğunu kabul etmeyecektir. Bu davranış biçimi doğal olarak hem şiirin ulaşabileceği alanları daraltır hem de okuyucunun şiire ulaşmasını zorlaştırır.

"Sosyal fayda"nın ne olduğunu nasıl belirleyeceğiz? Sanıyorum, insanın içi ve dışıyla, kendisi ve çevresiyle, düşündükleri ve yaşadıklarıyla, akli ve duyguları ile bir bütün olduğunu derin bir sezgi ile yakalamakta. Böyle olursa ancak o zaman, mesela insanın içinde sollar uyandıran, belli bir duyarlılık kazandıran, kendi ruhuna dönücü bir rahatsızlığı yaşattıran şiirinde "sosyal fayda" sağladığı düşünülebilir. Çünkü gerçekte şiirin "yeni bir tecrübeyi iletme, alışılana taze bir şekilde ifade etmek, tecrübe alanımıza girdiği halde ifade etmek, tecrübe alanımıza girdiği halde ifade edemediğimizi ifade etmek gibi şuurlu seviyemizi yükseltici ve hassasiyetimizi artırıcı "özellikleri vardır.(2)

NAZLI GÜLÜM BENİM

*Zaman çabuk geçer, yaşanır ömür,
Ülfet çağı gelir, çocuklar büyür.
Lale bahçesinde güle de yer var,
Farzet ki hayat koşulan bir kulvar;
İşte bu kulvarda koşmaktasın sen,
Nazlı gülüm benim, artık gülümse biraz,
Akdeniz'dir saadet durağın senin;
Zülf-i nazımın dudağında buruk bir niyaz.*

*Ve gözleri yeşil, beyaz bir kedi;
"Emanetim sana, sev beni" dedi.*

*Yılmaz bir gamzedir yanağında senin,
Ilık bir meltem ki sırlarını fısıldar,
Lale gül makamında bir şarkı gibi;
Mahzun bakışların, ahh, yüreğimi yaralar.
Anladım, ayrılık zor gelir sevgililerden;
Zaman fetret giysilerine bürünür hemen,
Aramıza girer mekan, yol vermez Toroslar.*

*Zülf-i nazım benim n'olursun gülümse biraz.
Yılmaz bir gamzedir sevgi, yanağındaki naz.*

"Sosyal Fayda" konusundaki bir yanılgı da şiirin kalabalıklar tarafından anlaşılması, bilinmesi gerektiğinin kabulüdür. Çünkü toplum dediğimiz şey kalabalıktır. Halbuki kısa zamanda kalabalıkta yankı bulan şiir (şair), aslında yeni bir şey söylemiyordur. Topluma yeni bir tecrübe yeni bir ruh vermiyordur, insani bir öz ilave etmiyordur. Belki toplumun heyecanlarını (ki bu heyecanları belki içe dönük bir olma olarak kalsa daha faydalı olacaktır) alıyordur.

Şiirin "sosyal faydasını", insani, dolaysız bir insani öze çağırması olarak bütünleştirirsek sanıyorum daha geniş bir şiir alanı bulmuş oluruz. Şiirin faydası noktasında değerlendirmeler yaparken, yapay sınıflandırılmalardan uzaklaşmış oluruz. Ve mesela insanları yürümeye ve bağırma çağıran şiirin sosyal içerikli olduğu hakkında kuşkulandırmaya başlarız.

İnsanı dış hayata çağıran bu şiirin, insanın iç dünyasında neleri arka plana itmiş olabileceğini düşünürüz.

Şiir, haksızlığa karşı çıkmaz mı? İnsanların itiraz etmelerini istemesin mi? İnandığı hayatın kavramlarını kullanmasın mı? El cevap bütün bunları yapsın veya yapabilir. Ama insana sevgilerin dünyasını açan, sorumluluklar sorgulamalar, vicdan, duyarlık dünyasına çağıran şiir, görünüşte bazı kavramları kullanmıyor, yüksek sesle konuşmuyor ise bunun ne faydası var demek mümkün değildir. Sosyal içerikli sayılmayan o şiir olabilir ki yalana ve yozlaşmaya karşı duracak, insani diğerinden daha hızlı ve daha sağlam yetiştirecek bir güce sahiptir.

1—T.S.Eliot, Edebiyat üzerine düşünceler, (Çev.Sevim Kantarcıoğlu)
Kültür bakanlığı Yy., Ankara 1990,s.190
2—a.g.y.

Ahmet YAYLA

ACILARI ÜŞÜMEK

*Dönerim dönerim her yan ayrılık
Acıları üşüdüğüm neredesin
Yarin dudagında yaman ayrılık
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Suyu yıldız içer, çölde kalırım
Dostun ahdi biter, unutulurum
Kaldım ıssızlıkta .. ne sorulurum
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Gün olur bir sonsuz hasret çekerim
Çarmıha isimsiz, bahtsız çıkarım
Kendi başucuma nasıl çökerim
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Gece uzar, gün kısalır gelmezsin
Rüyaları hicran alır gelmezsin
Düşünceler isyan olur gelmezsin
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Sevmek son hakikat, yalan şahitler
Zülüm armağanı günsüz vakitler
Ses vermez sesime dilsiz geçitler
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Kavuşmaz yollara saldıgın benim
Bilinmez hallere saldıgın benim
Beyhude yıllara saldıgın benim
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Arza düştü feryadımın izleri
Bir hayal vurgunu kaldı sözleri
Gökler ister nasıl, şu denizleri
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Bir dağa kondursam vurur kervanı
Yüreğimde uçurumlar zamanı
Boynuma astığın neyin fermanı
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Akşamın, sabaha vuslatı olur
Çilenin bin ah'a vuslatı olur
Kulun bir Allah'a vuslatı olur
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Gurbet olmuş doğducağım sılalar
Taşa çalmış saflığımı balalar
Gaip susar bağlandığım dualar
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Aramızda unutulmuş perdesi
İner ateşlere yağmur gölgesi
Afakımda söner, yanma töresi
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Manalar aşıkta, hırkada sabır
Yalnızlık yalnızlık taşınmaz asır
Vatansız çığlıklar dar'a ulaşır
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Gülümden kan içer divane sesler
Mahzun hatıralar, mazlum hevesler
Sevdaları taşıyor göğüsler
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Çağırmazsın fırtınalar kül olur
Yıkılışım dört mevsime hal olur
Kök yücelir, iklim iklim dal olur
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Kafdağından savrulurdum çağrına
Kilitleri kimler vurdu bağrına
Ölümleri taşıdığım uğruna
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Alın çığlığımı varım kalmasın
Yokuşlar içimde yarım kalmasın
Durun anlatayım sırrım kalmasın
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Ölümsüz düşlenmek yakalandığım
Bitimsiz taşlanmak yakalandığım
Sonsuza yaşlanmak yakalandığım
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Sona kuşatıldım kaçamıyorum
Pencereler zalim, açamıyorum
Uçsuzluklar bitmiş uçamıyorum
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Seni her gün doğa doğa aradım
Bulutlardan yağa yağa aradım
Sevdalardan sağa sağa aradım
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Kalbim diyar diyar sana tükenir
Hançerdeki vakit cana tükenir
Mesafeler göçer, sona tükenir
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Kıyıları kaçıyor taşamıyorum
Say ki bu meçhulü aşamıyorum
Nasıl yaşıyorum yaşamıyorum
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Yıkılan köprüler, yıkılan düşler
Kırılan kanatlar, atılan taşlar
Beni niçin taşır sensiz dönüşler
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Umutları nisyan etme ne olur
Dağ bile gün gelir dağa sunulur
Yeminler birleşir toylar duyulur
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Varmaz menziline gönüldeki sır
Şafaklarım sökmez mehtabım sağır
Bir aşık ağlar ya ölümden ağır
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Boşlukları hal dilinden al artık
Yoklukları kul elinden al artık
Soğukları gül dalından al artık
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Sunduğum düşleri hecre yordun ya
Tutkuları baharından kırdın ya
Yolların sonuna bensiz erdin ya
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Kimsesizlik her dalımda yaprak yar
Gönül yurdu, gözbebeği sunak yar
Ayrılanı kucaklar mı toprak yar
Acıları üşüdüğüm neredesin*

*Ardından dünyayı inletmek güzel
Gönüle bir seni anlatmak güzel
Şu deli çağlara dinletmek güzel
Acıları üşüdüğüm neredesin*

ÖNEMLİ NOT : Yazışma adresimiz "Atatürk cad. 39 sk. No : 19
Osmaniye /Adana" olarak değişmiştir

Cüneyd CESUR

MERCANAY

*Yüreklerimizin demi bozuldu bozulalı
Dünyanın rengi bozbulanık Mercanay
Büyüklik kan ağlar, çocukluk ah, sizler sızlanmalar
Güzellik acze, güç kime malum Mercanay*

*Dil söyler, kemiksiz, yürek atmaz utanmaz
Salalar söylenir beddualar salınır
Ehl-i sevdadan sevgi adına
Sıratlar sahte sevgilerle atlanılmaz*

*Mercanay, kaderi deniz bahtı deniz ay
Ağıtların sahte olduğunu duy artık
Mercanay hayata itaatkar dolunay
Her dem nefislerin okşandığını gör artık*

*Nazenin düşünceler musiki renkli taylarla uçtu gitti
Elemde, keder de, aşk ta basamak taşı
Makyajlar bir çingî parlaklığında silindi
"Güzelliğin on para etmedi" duy artık Mercanay*

Ercan SAĞLAM

BENİ RÜYALARINA ÇAĞIR

*Beni rüyalarına çağır
Tomurcuğa durmuş fidanlar içinde
Güneşi ısıtsın bakışların
Isınayım*

*Yağmurlar yağmıyor coğrafyama
Çözülüyor yalnızlık tilsimleri
İçime sığmıyor gökyüzü resmi
Düşmüyor sevdan avuçlarıma*

*Gözlerinden bir ışık gönder bana
Bir ışık ... usulca girsin odama
Çağırsın günleri başka bir güne
Tomurcuğa durmuş fidanlar içinde
Beni rüyalarına çağır*

Cemal ÜNALDI

SORGULAMA

*Gönlümü içimden kaldırıp atsam
Tatlı bir uykunun koynuna yatsam
Nasıl izah etsem, nasıl anlatsam...*

*Umut deryasına akan bir çayım
Bir gün murattayım, bir gün gamdayım*

*Bir şamar vuruyor düşen her yaprak
Benden alacaklı bastığım toprak*

*Sök şu yüreğimi ortaya bırak
Günahı-sevabı çıksın meydana
Sorgusuz çekmeyin darağacına*

A. Hümevra YARGICI

YA SEN GELECEKSİN

*Elimi elime aldığın vakit
Denizler ürperir, dağlar yıkılır.
Yüreğime sevda saldıgın vakit
Çöllerde ateşler, güller yakılır*

*Bu bahar kokusu, bu aldatan düş
Bitmeyen hasretin yorgun türküsü
Ölüme mi yoksa bu hazin gidiş
Baharda dalların tükenmez süsü*

*Kırma zincirleri bakma yüzüme
Utanır olmuşum kendi halimden
Serçeler üşüşür her bir sözüme
Kurtulmak isterim kendi dilimden*

*Ya sen geleceksin bu iş bitecek
Ya ben bu şehirde çıldıracağım
Anlasana bir tek sözün yetecek
Bu bitkin sevdayı kaldıracığım*

GÜN BOYU ŞİİRİ SOLUMAK ya da "GÜNEŞE UÇMAK İSTİYORUM " ÜZERİNE

Şiirimizin "Beyaz Kartal"ı Bahaettin Karakoç,soycak şair bir ailenin soylu şairi. Cumhuriyet Türkiye'sinde, Karakoçlardan başka bir aileden dört şair çıktığını zannetmiyorum.

Karakoç 12 yaşında başladığı şiir macerasının ilk leçe taşını 32 yaşındayken koyuyor, sanat dünyasında parsellediği arsasına. İlk kitabı "Mevsimler ve Ötesi " kendisinde bile kalmamış. Bugün 30-40 yaş arası şairleri bir taradığımızda belli bir olgunluğa erişmeden ilk kitaplarını piyasaya sürdüklerini görürüz. Karakoç'un 32 yaşında kitap çıkartması da büyük iddialarla şiir dünyamızda yerleşmek düşüncesi ve azmini taşıdığından kaynaklansa gerek. İlk kitabı ile ikinci kitabı arasındaki tam 13 sene, eksikliklerini gidermek için harcadığı zaman dilimi olmuş. "**Seyran**" 1973 "**Sevgi Turnaları**" 1975, "**Mevsimler ve Ötesi 1982**" ve bundan sonra peş peşe gelen kitaplarla yoğun bir tempo tutturmuştur. "**Zaman Bir Beyaz Türküdür**", "**İlkyazda**", "**Kar Sesi**" "**Bir Çift Beyaz Kartal**," "**Menzil**," "**Uzaklara Türkü** ve "**Güneşe Uçmak İstiyorum**" gibi kitaplara imzasını koyuyor. Kahramanmaraş'ta çıkarttığı **Dolunay**'la kendini metropol dergisi gören dergilere kafa tutuyor ve Dolunay kısa zamanda büyük okuyucu kitlesine sahip oluyor. Kahramanmaraş'ta başlattığı Dolunay Şiir Şöleni diğer şehirlere örnek teşkil ediyor. Osmaniye'de Güneysu Şiir Şölenleri, Kayseri'de Erciyes Şiir Akşamları, Elazığ'da Fırat Şiir Akşamları gibi şiir şölenlerinin fikir babalığını da yapmış bulunuyor aynı zamanda. Bahaettin Karakoç ağır bir şiir işçisidir. Yani 1942 yılından beri "**Şiir şantiyesi**"nde. Onun yaşına gelen birçok şair kendini emekliye ayırmış şiir adına panellere, televizyonlarda sohbetlere katılıyor. Yazarlar Birliği 7 kitap çıkarana kadar farkında değildir Karakoç'un. 1987 Yılında "**Bir Çift Beyaz Kartal**" ile Türkiye Yazarlar Birliğince yılın şairi seçiliyor.

"Kar Sesi" gibi bir kitaba imza atan Karakoç, yıllar sonra hatırlanıyor. (elinde fazla Kar Sesi olan bir yiğit arıyorum) Yine 1987 yılında Sturğa Şiir Akşamları'nda ülkemizi temsil ediyor Karakoç, bugünkü zulüm di-

yarında bizim temsilcilerimizle bizi konuşuyor, bizim hatıralarımızla yüreğinin hatıra defterini dolduruyor. Yani bizlerden biri. M. Atilla Maraş, Cumali Ünaldı Haysannebioğlu gibi. Karakoç, yazdıklarıyla, yaptıklarıyla ortadadır. O "Şiir" adına kocaman kacaman laflar edipde, Yugoslavya'da şarap musluklarında kasesini doldurmamış. Otel lobilerinde "piliç" peşinde koşmamış. Dal-kavukluk yapmamış. Sözün biraz daha özüne inersek o bizim teneffüs ettiğimiz havaları teneffüs etti ve yaşaması gereken şekilde hayatını idame ettirmeye çalışıyor. Karakoç 'un asıl üzerinde durmak istediğimiz yönü, onun velut şairliği. Karakoç, ağır bir şiir işçisidir. İşin enteresan tarafıda yaşı ilerledikçe şiire yeni başlayan genç şair gibi olanca cevherini ortaya dökmesi.

Karakoç'un kitaplarının genelini incelediğimizde; hiçbir kitabında kendini tekrara düşürebilecek bir mısraya dahi rastlayamayız. Her kitapta değişik bir üslupla karşımıza çıkan, Bahaettin Karakoç, "**Kar Sesi**"yle tamamen yatağını oluşturmuş ve ondan sonra gelen kitaplarıyla kendine has üslubu bulmuş peş-peşe sıralamış kitaplarını. Son birkaç yıl içinde ise tamamen şiiri teneffüs edip şiiri soluduğunu gözlemliyoruz. 1993'te "**Güneşe Uçmak İstiyorum**" ile tekrar şiirli vakitlerimize konuyor "**Beyaz Kartal**" Bu kitapta daha önce görmediğimiz bir performansı görüyoruz, Karakoç'ta. Değınmek istediğimiz ise, gerçekten şiiri soluduğu iki günden bahsetmek. 25.8. 1992'de tam dört şiir birden yazmış. bu şiirden sadece birisinin bir bölümünü alıyorum. Bu dört şiirden en son yazdığı "İflas Duyurusu'nda şöyle diyor: "**Evlat verdi ayrı ayrı adreste / Güldalından kopmuş bül-bül kafeste/Zübde-i ademdim ben her nefeste, /Kuru saltanatta gözüm kalmadı./ ...**" Karakoç'un serhat'ı; bulunduğu görev yerinden kimseye gideceği yeri söylemeden arkadaşlarıyla geziye çıkar, Karakoç aradığında Serhat'ı bulamaz. Doğudaki dostlarını arar, Ankara'yı ağaya kaldırır. Yüreği yanan bir babanın elinden gelen bir şey yoktur. Açar yaralı kanatlarını. Şiir kuşları gelip yarasını sarmak üzere konar. İşte bir

günde dört şiir böyle gelmiştir. Ertesi gün sancısı bitmediğinden diğer şiir kuşları da bölük bölük gelmeye başlamışlar. 26.8.1992 gün ve saat 09.15 de gelen ilk kabileyi karşıyor. "Gene sabah oldu, Ben bin parçayım; / Kırılıp dökülen renkli sırçayım.../Daha dün kartaldım, bugün serçeyim,/Her kurşun yüreğime sıkılıyor." Belli ki Karakoç kahvaltısını şiirle etmiş.Yüreği sanki bir cenaze evi gibi şiir kuşlarının ardı arkası kesilmiyor.

İki saat önce gönderdiği kuşlar, yerlerini yeni gelenlere bırakmışlar. "Yine öğle oldu, yine dert ağır,/ Gönül tabip arar, tabibler sağır,/Nereye gittinse bizi de çağır,/ Hangi dağda, ya da hangi çöldesin?" Dedik ya hatırı sayılır bir insan, sıkıntısını azaltmak için gelen gelene. Yine yeni misafirler kapıyı çalıyor."Bir deprem oldu,/ habersiz avladı beni/ gökler başıma geçti/yerler ayaklarımın altında uçtu/göller umutlarımı içti/bir uyurgezerim şimdi/ düşüme vururum eyvah deyi/ boş bir kovan/ ıssız bir savan/ kötürüm bir akdoğan/ yaralı bir baba/ yörük şair/ yüregimden vurulmuşum/ kan revan benim işte..."

Karakoç yarım saat dinlendikten sonra yine korkulu bekleyişlerin girdabında çırpınıp dururken imdadına yine şiir yetişiyor." Döşüğümün altında bir bıçak/ Sözde beni koruyor,/ her gece ben kan uykuya vardığımda/ Birisi o bıçağı oradan alıyor/ Alıyor ve kalbime saphıyor..." Karakoç'un yüreği yine kan revan içindedir. Serhat'tan gelecek bir haber, bir telefon, mektup, acısını dindirecek. Acı, yaşlı "Beyaz Kartal" ı gerçekten yaşlandırmıştır iki gün içerisinde. Karakoç biraz dinlenmek istiyor. Namaz, niyaz derken vakit ikindi oluyor, Kulağı telefonda, yüreği gelen misafirleri karşılamakta: "İkinci sularına girdi gemimiz/ İçtiğim su boğazımdan geçmiyor/ Kim demiş kaptanlar ağlamaz diye?/ Gözyaşımı tadan martı uçmuyor/ Benim tayfam bekletmezdi eskiden."

Serhat'tan hala sevindirici bir haber yok. Mesai bitmiştir. Herkes yuvalarına dönmek için otobüslere dolmuşlara koşuyor. Karakoç'un mesaisi devam ediyor. Bila ücret şiir' e

çalışıyor. " Ve Söziün Kısası Vakit Akşamdı" diye şiirine başlık koyuyor." **Akşam kı-zıllığı sardı gökleri/ Kara bir çığ düştü kaldım altında/ Boğulurum nefes alıp veremem/ Dua demetlerim Rabb'in katında/ Beklerim doldursun boş pe-tekleri.**" Biz şiiri okumaktan bıkmıyoruz, şiirse Karakoç'un yanından hiç ayrılmıyor. Yatsı geçmiştir, uyku vakti gelip dayanmıştır. Serhat ve şiir ise Karakoç'a uykuyu tattırmayacaklar anlaşılan "Korkuyorum Gecelerden" şiiri, aynı günde yazdığı şiirlere nazaran daha uzun soluklu olmuş. " **Korkuyorum gecelerden/ hastalar gece ağırlaşır/ vicdan gece sağırlaşır/ su, toprak gece soğur / çocuklar karanlıktan korkutulur/ yangınlar hep gece büyür/ yıldızlar hep gece kayar / herşeye kadir Allah'ım / sana emanet ettiğim/ balam nerede/ göndersene / göndersene/ ben yaralı bir babayım/ arşa direklendi ahım korkuyorum gecelerden.**"

Evet Bahattin Karakoç, iki gün boyunca durmadan şiiri soluyor, biz sadece şiirlerinden bölümler aldık. Belki Karakoç şiirin başına oturduğu ilk günden sonra (uyku uyuduysa hariç) namazların dışındaki tüm vaktinde gelen şiirleri ağırlamakla meşgul olmuştur. Bana göre iki günde yazdığı 11 şiir komple bir şiirdir. Bu şiirleri okurken bir babanın korku dolu günleri bir film şeridi gibi gözlerimizin önüne geldi. Karakoç gerçekten şiiri yaşayarak yazıyor. Kendisiyle yaptığımız bir sohbette: "Bir şiir yazıldıktan sonra bitmiştir benim için, dönüp dönüp o şiirin perçemini tarayarak vakit öldürmem. Başka doruklarda uçururum şiir kuşumu, yeni sesler yakalamaya çalışırım yeni şiirler için..." demişti.

İlerlemiş yaşına rağmen hala ağır bir şiir işçisi olan Bahaetin Karakoç ve kitapları ile ilgili düşüncelerimi şiirlerinin aralarına serpiştirmeye çalıştım. Onu tekrar keşfetmek için dünya değiştirmesini beklememiz gerekmez. O, Cumhuriyet'ten günümüze kadar ham ve kokuşmuş şiir ve şairlerle çarpışa çarpışa günümüze kadar gelmiş. Hâlâ şiir yazıyor ve yaşıyor. Yaşamak ağır bir sorumluluktur aslında. Ne mutlu bu sorumluluğun bilincini kuşananlara...

SABA FASLI

Akşamın bir garip yolcusuyum ben
Keremim bilinmez nerede aslı
Bilinmeze doğru akan suyum ben
Şu ufuklar gibi gönlümde yaslı

Kimlerdir sığınan şu gecelere
Bir anlam veremem şu hecelere
Cevap var mı sorsam bilmecelere
Nedir bu hayatın içyüzü aslı

Sanmayın gülerim sanmayın şenim
Sararan yaprağa döndü bu tenim
Demir bir yüreğim var idi benim
Şimdi o da artık küflenmiş paslı

Gönül, kafesinde çırpınan bir kuş
Dizlerim mecalsiz, yolum pek yokuş
Puselik, nihavent hepsi de susmuş
Ruhumda başlıyor bir saba faslı

Mazlum DİLDAŞ

ŞÂRİH

Şerhinin endamından bir anlık kurtar beni
İçimden ve dışımdan tutar karanlık beni

Ey şârih ham kelâmdan beyaz ışık mı olur
Gönlüm bir toz bulutu ondan âşık mı olur

Bir duvar önünde bırakıyor söz beni
Sözümdeki duvara çarpıyor öz beni

Kalbim bir mendil olsa değer mi gözlerine
Kirli bir sudur ömrüm yağıyor sözlerime

ŞAİRLERDEN HABERLER

Şaban ABAK: Fuat Ortatepe ile birlikte Azerbaycan üzerinden Hindistan'dan tavus tüyü ithal ederek İmport-Export li-teratüründe yeni bir sahife açtı.

A.Vahap AKBAŞ: Bahaettin Karakoç ta-rafından verilen Trakya Uçbeyliği görevini az bularak Beylerbeyi olmak için istida ver-di.

Cengiz COŞKUN: Pırtıcı dükkanını ka-patıp "TEKKE" açtı. Mürit toplayarak şeyh-liğini ilan etti. Kırağı ismi verilen Tekke'de iskemleli, plastik sandelyeli, keçeli ve ot yas-tıklı bölümler bulunuyor. Çay tarifesi ise şöyle: İskemlede üç bin, plastik sandelyede beş bin, keçeli ve ot yastıklı bölümde on bin TL. (Müritlere %30 indirim uygulanıyor)

Mehmet DURMAZ: İstanbul Kadı Dil-bazlığı Mektebini hala bitiremedi. Mutlu azınlığın ve Alamancıların yararlandığı Be-delli askerliği yapmak üzere valizini ha-zırlıyor.

Yusuf DURSUN: Üç ay önce Kırağı'ya gönderdiğini söylediği mektup Ukrayna, Le-tonya, Makedonya üzerinden Tanzanya'ya gitmiş, Tanzanya PTT'sinin mektubu ad-resimize postaladığı Darusselam Türkiye Konsolosluğu tarafından telefonla bildirildi. (Helal olsun PTT'ye)

M.Ökkeş EVREN: Dama taşlı Teğmen olarak Gelibolu yarımadasında göreve baş-ladı. Sakal ve bıyığını kestirmek zorunda kaldığından kendisini çıplak hissediyor.

Hasan EJDERHA: Türkiye Yazarlar Birliği Kahramanmaraş Şubesi Başkanı ol-du. Doğuştan başkanlığa aşina olan Ej-derha, aynı zamanda doğduğu beldenin Be-lediyesinde muhasebe müdürü. Önümüzdeki seçimlerde Başkanlığa aday olması muhtemel.

Nurullah GENÇ: "Yağmur" isimli şiirini izinsiz kasete okuyan adama bir iyilik dü-şünebilir.

M. Hanifi İSPIRLİ: (500 abone bu-lunarak Palandöken Dergisi tekrar nasıl çı-karılır) ismi altında bir kitapçık hazırlıyor. Meraklısına duyurulur. (Üç vakte kadar bi-zimde bu kitab a ihtiyacımız olabilir)

Seydahmet KUTUZMAN: Yazdığı şi-

irleri ve mektupları göndermeye erin-diğinden telefon açarak okumayı tercih edi-yor.

Selçuk KÜPÇÜK: Ondörtlüsünü havaya kaldırarak dolaşmaya devam ediyor. Pek ya-kında Günalp'tan islami özgün müzik kaseti çıkaracak.

Mehmet NARLI: Sütçü İmam üni-versitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde araştırma görevlisi oldu. Saçları yavaş yavaş Narlı'yı terketmeye devam ediyor.

Şaban ÖZBEN: Her sayı yazmayı va-adettiği "Şairlerden Haberler " yazısını gön-dermedi. Tek kolla elli şınav cezası Kırağı yö-netim kurulu tarafından gıyabında onaylandı. Ele geçirildiği yerde uygulaması yaptırılacak.

Fikri ÖZÇELİKÇİ: Yaşadığına dair Di-yarbakırdan sinyaller aldık. Evlendikten sonra kırklara karışmıştı. Himmet Sümbül Emmi'nin yakında Kırağı'da boy göstereceği de gelen sinyaller arasında.

Mehmet SOLAK: Çorum soğuşunda do-nan sırtını Mersin güneşine vererek buzları çözmeye çalışıyor.

Mehmet ŞEKER: Sultanahmet'te bir kı-raathanede sakallı bir arkadaşı ile birlikte tevatür bir turiste Türkçe dersleri verirken görüldü.

Mehmet TURAN : İzmir'de Kadı Dil-bazlığı Mektebini bitirdikten sonra büro açabilmek için tecrübeli bir Dilbaz'ın yanına kurs görmek için girdi. Boş zamanlarında ise Alabalık istasyonu projesini ger-çekleştirmek için Hurman Çayı'nın sıcaklık seviyesini ölçtürüyor.

Ahmet ULUÇAY: Tavşanlı'da da Leyla'yı bulamadı. Mecnunluğu tescil edilmiş ol-malı.

Suavi KEMAL YAZGIÇ: Tayyip At-maca'nın sıkıştırmaları sonucunda Mega Entel Şair olduğunu itiraf etti.

M. Ali ZENGİN: Konya seferleri yü-zünden kafasındaki son tel saçta kendisini terketti. Artık durumu iyice kel.

Not: 5. sayıya kadar bizimle iletişim kur-mayan okurlarımıza dergi gönderilmeyecektir.

RÜVEYDAYA AĞIT

*Ben bir aziz değilim, hele gündüz değilim
Attığı her adımda siyah bir iz bırakan
Bir yanında ürküten bir baldıran gövdesi
Bir yanında kaderi özümleyen bir lale
Merhamet sahrasının uyuyan gecesiyim*

*Bırak da böyle bitsin bu günahkar serüven
Bırak da kurtarayım bu emanet sarayı
Yeter, intiharınla oyduğum yüreğimi
Umutsuz şarkılarla avutulduğum yeter
Göğsümde bir yanardağ kıvranıyor rüveyda
Yaraları kapandıkça kanıyor rüveyda
Duman çöktü güneşin sitem aynalarına
Aralandı perdeler; şimdi sessiz değilim
Dertliyim, viraneyim, ben bir aziz değilim
Azizler tohum eker sevgi tarlalarına*

*Senin gözlerin dram; oysa ağlatan benim
Ben dilenci; sen sultan; sevgi dağıtan benim
Sen ıstık; ben karanlık ve aydınlatan benim
Ben ölümüm; sen hayat; cana can katan benim
Sabah sende oluyor; güneşi tutan benim
Soran ben; sorulan sen; hüznü damıtan benim
Öldüren ben; ölen sen; kabirde yatan benim
Sen sevda yüklü bulut, göklerimin sahibi
Saklıyorum içimde seni bir tufan gibi*

*Nerde uğruna ömür verdiğim bela, nerde
Her hatıra bir demet zakkum meyhanelerde
Düşlerim esrarınla çoğalan pervanedir
Götür benden ahzanı, bana ihsanı getir
Yalanı reddederken düşüyorum yalana
Ben bir aziz değilim rüveyda anlasana*

*Bu ağıdı öldüğün için söylemiyorum
Sen ölmedin rüveyda; at vuruldu; ben öldüm
Her hamlesi bir tabut şimdi bakışlarının
Yıkayıp kefenledin; mehtabına gömüldüm
Her iklime kanatlı bir haberci salsınlar
Çağır aşıklarını; namazımı kılsınlar
Düysun alem ateşin dağı erittiğini
Bu illetin taşları bile çürüttüğünü*

*Gün olur da ayrılık yumağı çözülür mü
Bergüzarım ayaklar altında ezilir mi
Rüveyda, görür müyüm yeşil ufuklarını
Seninle bir sonsuzluk bulur muyum rüveyda
Yoksa hep bu kabirde kalır mıyım rüveyda*